

Marina Martori

vallesans pel món

ella

Gemma Terés Arilla, periodista especialitzada en l'Europa de l'Est (llicenciatura Periodisme i Màster en Estudis d'Europa de l'Est), Granollers, 31 anys acabats de sortir del forn. Mare de dos nens (en Pàvel, que en farà quatre a l'abril, i en Fiódor, que n'ha fet dos al febrer), que creixen en un ambient multilingüe: la Gemma els parla en català, el seu company, en Sergey, en rus, a l'escola bressol en alemany i, a través d'amics i un grup de joc, en castellà.

Gemma Terés Arilla

Explica'ns una mica què hi fas? Com hi vius?

Explico notícies dels àmbits de la Cultura, les Relacions Internacionals, l'economia, la societat que poden interessar als radioients catalans. Des de la tardor del 2011 que treballo per a Catalunya Ràdio com a corresponsal a Alemanya. Al marge, escric en un parell de blocs (personal i d'un diari online), tinc diverses narracions i contes esperant a ser publicades (mal moment he triat, per la crisi), tinc ganes d'escriure una novel·la basada en fets reals i posada en context històric, estic ficada en un projecte de comunitat catalanes de pares i mares virtual, co-organitzo un cinefòrum cada dos mesos... i, a part de tot això, tinc una feina a temps complet: sóc mare de dos nens petits, berlinesos.

Visc en un dels barris que encara manté el caràcter berlinès, bohemi, autèntic que de mica en mica s'estan carregant a cop

de talonari immobiliari i a cop d'inversors estrangers. Visc envoltada de parcs, en una ciutat molt tranquil·la, que té boscos espessos i llacs a mitja hora justa de cotxes. Em moc principalment en bicicleta (amb dues cadiretes i un remolc).

Quant de temps fa que vas marxar?

Fa vuit anys i mig.

Per què ho vas fer?

Perquè volia viure a Berlín. Hi havia estat un cap de setmana, dos anys abans de traslladar-m'hi, i em va captivar tant... va ser el primer cop que vaig tenir la sensació que volia viure en aquell lloc, no pas tornar-hi com a turista. Com que no sabia alemany, no vaig poder fer-hi un Erasmus de Periodisme. Per això, em vaig esperar a acabar la carrera (juliol) i després (setembre) vaig marxar.

Tens previst tornar? Sí/No? Per què? Quan?

A curt termini, no. Estic massa malacos-

tumada al tarannà i ritme de vida de Berlín. Més endavant, ja ho veurem...

Explica'm alguna cosa única del lloc on vius...

N'hi ha un munt... Que Berlín va estar dividida per un mur i que això va marcar el caràcter de l'est i l'oest de la ciutat, cosa que encara es percep, ja ho sap tothom... Més nostres doncs el fet que cada setembre i octubre anem a buscar fruita: hi ha arbres fruiters i bardisses plenes de fruites del bosc que ningú cull. No són propietat privada: simplement hi vas, t'hi enfiles o tibes les branques, i les culls. Tant a Berlín com a les afores, a mitja horeta de casa, en cotxe. Després en fem melmelades, confitures, codonyats, suc... per a tot l'any.

I alguna cosa única del lloc on vivies...

La Festa Major dels Blancs i els Blaus.

Què enyores més?

El sol, el mar i que els aliments tinguin gust: tomàquet a tomàquet, poma a poma i etc.

Com estan les coses al lloc on ets ara?

Berlín sempre ha estat en dèficit, es diu que és pobra, però sexy. Segueix igual, però, com comentava, ara hi ha uns quants taurons que se l'ha volen fer seva... des de fa uns tres anys han incrementat els

lloguers... A nivell laboral, mai hi ha hagut molta feina a Berlín, però des de fa uns tres anys, he conegut molta més gent que o bé no en troba o bé l'ha perduda.

Com vius/veus les coses del Vallès, a Catalunya, a Espanya...

El ritme de vida i el modus vivendi, tot molt quadrat: estudis, feina, casament, fills... perdó, m'he oblidat de la hipoteca. Aquí, la majoria viu de lloguer... i casar-se no és el requisit per a tenir fills. La resta... ho veig tot plegat molt encès, crispat, una mentida rere l'altra... a voltes, un cul-de-sac... Tinc bons amics a Islàndia... Potser caldria contactar-los per a què ens assessoressin...

Ara que ets lluny... aquella frase de: "com el Vallès no hi ha res..." què et fa pensar?

"Com el Montseny no hi ha res..." o "com el correfoc no hi ha res..."

La Gemma, amb els seus petits, en un parc al barri de Kreuzberg. I el seu carrer, nevat, al barri de Friedrichshain.

on

De Granollers a Berlín, Alemanya.